

*Egyezés az egyetem rosszfiújával...
...jobb lesz, mint remélte?*

The Deal

az üzlet

*fine
selection*

ELLE KENNEDY

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

The Deal

az üzlet

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

I.

Hannah

AZT SEM TUDJA, HOGY A VILÁGON VAGYOK. Az elmúlt negyvenöt percben már vagy milliomodszor sandítok Justin Kohl felé, és még mindig olyan gyönyörű, hogy összeszorul a torkom. Bár valószínűleg más jelzőt kellene találnom rá – a hímnemű barátaim szerint a pasik rühellik, ha *gyönyörűnek* titulálják őket.

De a fenébe is! Hogy másképp írhatnám le azokat a nyers vonásokat és azt az eleven, barna szempárt? A fejét baseballsapka fedi, de én tudom, mi van alatta: sűrű, sötét, selymes haj, amibe legszívesebben azonnal beletúrna az ember.

Mióta megerőszkoltak, mindössze két srác tudta megdobogtatni a szívemet.

Az első szakított velem.

Ez a mostani meg észre sem vesz.

Az előadóterem emelvényén Tolbert tanárnő éppen az egyik szokásos letoló prédikációjával boldogít bennünket. Hat héten belül már harmadszor. Mindenki „meglepetésére” a csoport hetven százaléka hármast vagy annál is rosszabb negyedévi jegyet kapott.

Én? Én taroltam. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy az értékelőlap tetején virító, pirossal bekarikázott ötös nem ért meglespetésként. Elvégre mindössze annyit tettem, hogy töménytelen mennyiségű blablával töltöttem meg a rendelkezésre álló üres oldalakat.

Az erkölcsfilozófia eredetileg laza tárgynak ígérkezett. A tag, aki tanította, „vizsga” címszó alatt ultrakönnyű, feleletválasztós teszteket adott, és csak egyetlen árva esszékérdést, amiben egy meghatározott etikai dilemmára adott reakciónkat kellett kifejtenünk.

De a félév kezdete után két héttel Lane tanár úr szívrohamot kapott. Állítólag a takarítónője talált rá a fürdőszobában... mezetlenül. Csórikám!

Szerencsénkre (és igen, ez szarkazmus) Pamela Tolbert készségesen felajánlotta, hogy átveszi Lane osztályát. Még új a Briar Egyetemen, és ahhoz a fajtához tartozik, aki ragaszkodik hozzá, hogy a diákok szívvel-lélekkel bele vessék magukat a tantárgyába. Ha ez egy film lenne, ő játszaná benne a fiatal, nagyratörő tanárt, aki egy nap felbukkan a belvárosi suliban, hogy gatyába rázza a sok balféket, mire az összes kölyök sutba vágja a pisztolyát és tollat ragad, és ettől úgy megugrik az átlaguk, hogy a végén mindenki bejut a Harvardra, vagy ilyesmi. Hilary Swank tutira elvinné érte az Oscart.

Csakhogy ez nem egy film, és az egyetlen érzelem, amit Tolbert ki tudott váltani a diákjaiból, az a gyűlölet. Ráadásul halvány fogalma sincs, miért nem érdekli a kutyát sem az előadása.

Van egy tippem: mert olyan kérdéseket ad, amikre egy egész szakdolgozatban lehetne csak kifejteni a választ.

– Hajlandó vagyok javítási lehetőséget biztosítani mindazok számára, akik hármas alá vagy annál alacsonyabb osztályzatot értek el.

Tolbert olyan grimaszt vág, mint aki fel sem fogja, miért van erre szükség egyáltalán.

Ez most komoly? A „hajlandó” szót használta? Na, persze! Ahogy hallottam, egy csomóan panaszkodtak rá, és van egy halvány gyanúm, hogy csak a vezetőség nyomására ad most mindenkinek egy második esélyt. Nem vetne valami jó fényt a sulira, ha egy teljes kurzus fele megbukna, és még csak nem is a lógósokról van szó. Ott van például a padtársam, Nell, akinek mindjárt szétrobban a feje a dühtől. Színjeles tanuló, de Tolbert őt is meghúzta.

– Azoknál, akik újraírják a tesztet, átlagoljuk a két jegyet. Aki másodszorra rosszabb eredményt ér el, annak az első jegyet számítom be – fejezi be Tolbert.

– Nem hiszem el, hogy ötöst kaptál – suttogja Nell.

Úgy felhúzta magát, hogy már szinte sajnálom. Nell nem a legjobb barátnőm, vagy ilyesmi, de mivel szeptember óta egymás mellett ülünk, elkerülhetetlen volt, hogy szegről-végről összehaverkodjunk. Az orvosira készül, és tudom, hogy a családja nagy elvárásokat támaszt vele szemben. A föld alá süllyednek szégyenükben, ha tudomást szereznek a negyedévi eredményéről.

– Engem is meglepett, hidd el! – suttogom vissza. – Komolyan. Olvasd csak el a válaszaimat! Az egész egy totális zagyvaság.

– Tényleg elolvashatom? – kérdezi izgatottan. – Jó lenne látni, mi jön be ennek a fúriának.

– Este beszkennelem, és átküldöm a tesztlapomat – ígérem.

Amikor Tolbert végre elenged bennünket, a termet azonnal megtölti a diáksereg türelmetlen moraja. Mindenki lecsapja a laptop tetejét, elteszi a füzetét és felpattan a székről.

Justin Kohl az ajtó mellett beszélget valakivel. A pillantásom szinte automatikusan rá tapad. Gyönyörű!

Említettem már, milyen gyönyörű?

A tenyerem izzadni kezd, ahogy a tökéletes profilját bámulom. Idén érkezett a Briarbe (nem tudom, honnan), és bár pillanatok alatt a focicsapat sztárja lett, egyáltalán nem úgy viselkedik, mint a sulitöbbszörös sportolója. Nem mászkál öntelt képpel a folyosókon, mintha ő találta volna fel a spanyolviaszt, és nem ölelget mindennap másikat. Persze láttam, ahogy a csapattársaival hülyéskedik, de közben van egy intelligens, komoly kisugárzása, ami rejtett mélységekre utal, és ettől csak még jobban meg akarom ismerni.

Általában nem rajongok az izomgyakért, de ettől az egytől valahogy teljesen elveszítem a fejem.

– Vigyázz, kiesik a szemed!

Nell incselkedő megjegyzésére elvörösödik az arcom. Mivel már többször rajtakapott, ahogy Justint bámulom, ő is azon kevesek közé tartozik, akiknek bevallottam az érzéseimet.

A szobatársam, Allie is tud róla, de a többi barátom előtt hallgatók, mint a sír. A legtöbbjük zene vagy dráma szakos, vagyis mondhatjuk, hogy mi afféle művészcsapat vagyunk. Esetleg emósok. Allie-től eltekintve, aki első óta egy diákszövetséges sráccal jár (már amikor éppen nincsenek fasírtban), mindegyikük magasról lenézi a Briar nagymenőit. Én általában távol tartom magam a pletykák-tól és a gúnyolódástól, de... mi tagadás, a legtöbb népszerű diák totál seggfej.

Itt van például Garrett Graham, a csoport másik élsportolója. Úgy viselkedik, mintha a világ a lábai előtt heverne, és ebben sajnos nem is téved nagyot. Tény, hogy csak csettintenie kell, és máris ott terem előtte egy szolgálatkész lány. Vagy esetleg az ölében. Vagy már le is dugta a nyelvét a torkán.

Ma viszont mintha a szokásosnál kisebb lenne az arca. Tolbert és a többiek már kimentek a teremről, de ő még mindig a helyén ül, és a dolgozatát szorongatja.

Nyilván őt is meghúzták. Valahogy nem tudom sajnálni. A Briar két dologról híres: a hokiról és a futballról, ami nem olyan meglepő, ha azt vesszük, hogy a Patriots és a Bruins is Massachusettsben játszik. A Briar sportolói szinte kivétel nélkül profi csapatokban végzik, de addig is mindent ezüstitálcán tesznek eléjük... a jó jegyeket is beleértve.

Nem szép tőlem, de egyfajta diadalként élem meg, hogy Tolbert ugyanúgy megbuktatja a kupagyőztes hokicsapat kapitányát, mint bárki más.

– Bekapunk valamit a kávézóban? – kérdezi Nell, miközben összepakolja a könyveit.

– Nem megy. Húsz perc múlva próbán kell lennem – felelem.

Én is felállok, de nem követem az ajtó felé.

– Menj csak, én még megnézem a tanrendet. Nem emlékszem, mikor lesz a következő faktom.

Ez Tolbert másik „remek” újítása: az előadások mellett heti két, harmincperces fakultáción is részt kell vennünk. A jó hír az, hogy ezeket Dana, az egyik tanársegéd tartja, akiben minden megvan, ami Tolbertből hiányzik. Például a humorérzék.

– Oké, akkor később találkozunk – köszön el Nell.

– Szia! – kiáltok utána.

A hangomra Justin megtorpan a küszöbön, és felém fordul.

Úristen!

Érzem, hogy elpirulok. Most először nézünk egymás szemébe, és gőzöm sincs, mit kellene tennem. Köszönjek? Integessek?

Mosolyogjak? Végül egy apró biccentés mellett döntök. *Ennyi*. Laza és visszafogott, ahogy egy szofisztikált egyetemistához illik.

A szívem nagyot dobban, amikor Justin szája halvány mosolyra húzódik. Ő is biccent, majd kimegy.

Bámulom az ajtófélfát. A pulzusom az egekbe szökik. *A büdös mindenit!* A srác, akit hat hete stírolók a zsúfolt előadóteremben, végre észrevett! Bárcsak lenne bátorságom utánamenni! És mondjuk, meghívni egy csésze kávéra. Vagy vacsira. Vagy egy olyan villásreggelire. Már ha a korunkbeliek egyáltalán *szoktak* olyat csinálni.

Csakhogy a lábam mintha hozzáragadt volna a fényes laminált padlóhoz.

Mert gyáva vagyok. Bizony! Egy beszari, gyáva nyúl. Kikészülnek, ha nemet mondana, de attól még inkább, ha *igent*.

Már egészen rendben voltam, amikor elkezdtem az egyetemem. A problémáimat magam mögött hagytam, és újra bízni kezdtem az emberekben. Készen álltam a randizásra, és találkozgattam is fiúkkal, de az exemtől, Devontól eltekintve egyikük sem mozgatta meg úgy a fantáziámat, mint Justin. Ez totál kikészít.

Kis lépések.

Rendben. Kis lépésekben kell haladnom. A pszichiáterem folyton ezt hajtogatta, és beismerem, hogy a tanácsa nagyon jól bevált. Carole mindig arra biztatott, hogy az apró győzelmekre koncentráljak.

Tehát... a mai győzelem: biccentettem Justinnak, ő pedig rám mosolygott. A jövő órán talán visszamosolygok rá, a következő alkalommal meg felvetem a kávé, vacsi vagy villásreggeli ötletét.

A teremből kifelé menet mély lélegzetet veszek, és végigfut rajtam az apró győzelmem öröme.

Csak kis lépésekben!

Garrett

MEGBUKTAM.

Baszki! Ez meghúzott.

Az elmúlt tizenöt évben Timothy Lane úgy osztogatta az ötösöket, mint a cukorkát, erre most, hogy *én* felveszem az óráját, mi történik? Lane ketyegője felmondja a szolgálatot, én meg itt ragadok Pamela Tolberttel.

Most már tuti, hogy ez a bige maga a sátán. Ahogy ránézek a tüchtig kézírására (ami a negyedévi dolgozatom minden egyes szabad négyzetmilliméterén ott virít), legszívesebben átmennék a Hihetetlen Hulkba, és apró cafatokra szagagnám a papírköteget.

A legtöbb kurzuson színötös vagyok, de most az etika teljesen lehúzza az egészet. A spanyol töri hármasommal együtt hármas alá esett az átlagom.

A hokihoz viszont minimum hármas kell.

Általában nem okoz gondot szinten tartani az átlagomat. A közhiedelemmel ellentétben nem vagyok teljesen hülye. Amúgy nem zavar, ha annak hisznek. Főleg a csajok. Felizgatja őket, ha egy nagydarab őseemberrel kefélhetnek, aki csak egy dologra jó. Mivel nem akarok komoly kapcsolatot, kapóra jönnek ezek a kósza numerák, akiket csak a farkam érdekel. Így több időm jut a hokira.

Ha viszont nem sikerül feljebb tornásznom ezt a félévi jegyet, kiraknak a csapatból. Ez a legrosszabb a Briarben. A dékánnak állati magasak az elvárásai tanulmányi és sportteljesítményben egyaránt. A többi sulis elnézőbb a bajnokaival, a Briar viszont kőkemény.

Az a rohadt Tolbert! Amikor óra előtt odamentem hozzá, hogy segítséget kérjek tőle, azt felelte azon az idegesítő orrhangján, hogy járjak be a fakultációkra, és csatlakozzak a tanulócsoporthoz.

Csakhogya én ezeken már mind túlvaayok. Most akkor vagy felbérelek egy okostojást, aki a bőrombe bújva újraírja helyettem a negyedévi dolgozatot, vagy... annyi nekem.

Mérgemben hangosan felmordulok, mire a teremben valaki felkapja a fejét.

Én is meglepődök. Azt hittem, hogy már csak én agonizálok idebent, de a hátsó sorban ülő egyik lány még mindig itt van. Most áll fel, és a padok közt araszolva a katedra felé indul.

Hogy is hívják? Mandy?

Marty?

Nem emlékszem a nevére. Talán, mert még sosem kérdeztem. Pedig helyes kiscsaj. Sokkal helyesebb, mint ahogy emlékeztem. Csinos pofi, sötét haj, állati dögös formák. Nem is értem, hogy nem vettem észre eddig egy ilyen testet.

Mindegy, jobb későn, mint soha. A szűk farmernaci szuperfeszes, szorongatni való popsira simul, a pólója alatt pedig határozottan ígéretesnek tűnő cickók domborodnak. Már éppen belemerülnék a tájképbe, amikor rajtakap, és a szája szigorú grimaszra húzódik.

– Minden oké? – kérdezi jelentőségteljes pillantással.

Válaszul csak mormogok valamit a bajszom alatt. Most semmi kedvem beszélgetni.

A lány felhúzza a szemöldökét.

– Bocs, mit mondtál?

Felkapom a paksamétámat, és hátratulom a székem.

– Csak annyit, hogy semmi gond.

– Akkor jó – vonja meg a vállát, és már megy is tovább.

Miközben a fakultációs időpontok táblázatát böngészi, felkapom a Briar-hokisdzsekimet, elpakolom a szálnalmas dolgozatomat, és behúdom a hátizsákom cipzárját.

A barna hajú lány már a padsorok közti átjáróban van. Mona? Vagy talán Molly? Biztos, hogy valami M betűs, de a többi rejtély. Ő is a tesztlapját szorongatja, de oda sem nézek. Nyilván ő is megbukott, mint mindenki más.

Magam elé engedem, mielőtt kilépek a helyemről. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ekkora úriember vagyok. Valójában a seggét akarom újra szemügyre venni. Állati szexi, és most, hogy láttam, szívesen repetázom. Követem kifelé. Csak most veszem észre, milyen picike. Csupán egy lépéssel megyek mögötte, de látom a feje búbját.

Az ajtóhoz érve megbotlik a nagy bűdös semmiben, és a könyvei nagyot csattannak a padlón.

– A francba! Hogy lehetek ennyire béna? – sóhajt fel.

Letérdel. Én is csatlakozom, mert a korábbi kijelentéssel ellentétben, igenis tudok úriemberként viselkedni, ha akarok. Márpedig egy úriember segít összeszedni a leesett könyveket.

– Kösz, egyedül is elboldogulok – szólal meg, de a kezem addigra már a dolgozatához ér.

Leesik az állam, amikor meglátom a jegyét.

– Azt a rohadt...! Te ötöst kaptál? – kiáltok fel.

– Ja. Durva, mi? Biztos voltam benne, hogy meghúz – mosolyog szerénykedve.

– Eldobom az agyam!

Mintha maga Stephen Hawking jelent volna meg előttem, kezében a világegyetem nagy titkaival.

– Elolvashatom a válaszaidat? – kérdezem mohón.

Megint olyan furcsán néz rám.

– Egy kicsit rámenős vagy, nem gondolod? Nem is ismerjük egymást.

Felsóhajtok.

– Nem azt kértem, hogy dobd le a ruhádat, cicám. Csak belekukantané a papíroidba.

– *Cicám?* Ez már nem is rámenős, hanem egyenesen pofátlan.

– Hívjalak talán *kisasszonynak?* Vagy inkább *hölgyemnek?* Szólitánálak én a neveden, de nem tudom.

– Gondolhattam volna. Hannah vagyok – mondja, aztán sokatmondó csend következik. – Te pedig *Garrett*.

Hoppá! Ezek szerint félrenyúltam az M betűvel.

Azzal, ahogy kiejti a nevemet, nem rejti véka alá, mennyivel jobbnak tartja magát nálam.

Összegereblyézi a cuccait a földről, és feláll. Ahelyett, hogy vis szaadnám a dolgozatát, én is felpattanok, és lapozgatni kezdem. Miközben átfutom a válaszait, a hangulatom egyre mélyebbre süllyed. Ha Tolbert az ilyen elemzésekre bukik, nekem annyi. Az ég szerelmére, nem véletlenül a töri a főszakom! Nekem a tények fekszenek. Azokban minden ott van fehéren-feketén. Ez meg az történt ezzel vagy azzal, és ez lett az eredmény.

Hannah válaszai mindenféle elméleti marhaságokat boncolgatnak abból a szempontból, ahogy a filozófusok közelítenék meg a különféle erkölcsi dilmákat.

– Kösz! – adom vissza a papírköteget. Hüvelykujjamat a gatyám övtartójába akasztom, és a csajra nézek. – Figyi! Nincs kedved... nem akarsz esetleg... Tudod... – vonok vállat.

Hannah ajka megrándul, mintha a nevetését próbálná visszafojtani.

– Nem tudom.

Fújtatok egyet.

– Nem akarsz korrepetálni engem? – bököm ki.

A szemében (mellesleg az övé a legsötétebb, sűrű fekete szempil-lákkal keretezett zöld szem, amit valaha láttam) a csodálkozást hirtelen kételkedés váltja fel.

– Fizetek érte – folytatom gyorsan.

– Ó! Öhm... hát, mondjuk, azt el is várnám. De... nem lehet. Bocs! – rázza a fejét.

Nehezen leplezem a csalódottságomat.

– Jaj, ne csináld már! Ha nem javítok, lezuhan az átlagom. Légyszí!

Rávillantom a legszebb, gödröcskés mosolyomat, aminek egy csaj sem tud ellenállni.

– Van, akinél ez beválik? – néz rám kíváncsian.

– Mi?

– Ez az ártatlan kiscserkészvigyor... ezzel eléred, amit akarsz?

– Mindig – vágom rá.

– Csak *majdnem* mindig – javít ki. – Nézd, tényleg sajnálom, de totál be vagyok táblázva. Már így is minden időmet lefoglalja a sulis és a munka, ráadásul nyakunkon a téli fesztivál.

– Téli mi? – bámulok rá.

– Ja, bocs! Elfelejtettem, hogy az érdeklődési köröd nem terjed túl a hokin.

– És még én vagyok a szemét? Nem is ismered!

Egy pillanatra elhallgat, aztán felsóhajt.

– Zene szakos vagyok. A művészetisek évente két nagy programon vesznek részt, a téli és a tavaszi fesztiválon. A téli fődíja egy ötezer dolláros ösztöndíj, szóval, nem babra megy a játék. A szakma nagygúyi az ország minden tájáról iderepülnek, hogy megnézzenek bennünket. Ügynökök, tehetségkutatók... Én tényleg szeretnék segíteni neked, de...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– De nem tudsz – fejezem be helyette a mondatot. – És ahogy elnézlek, alig várod, hogy megszabadulj tőlem.

A vállrándításából ítélve beletrafáltam.

– Próbára kell mennem. Sajnálom, hogy megbuktál, de ha ettől jobban érzed magad, mindenki más is.

– Kivéve *téged* – nézek rá összeszűkülő szemmel.

– Nem tehetek róla. Úgy tűnik, Tolbertnek valamiért tetszik az a sok sületlenség, amit összehordok. Van egy ilyen szuperképességem.

– Akkor én is ilyet akarok. Mester, kérlek, add át nekem a szuperképességedet!

Lassan ott tartok, hogy térdre vetem magam, és könyörögni kezdek, de ő már az ajtó felé oldalaz.

– Van ám egy tanulócsoporthoz is. Ha gondolod, megadom az egyikük számát, hogy...

– Én is a tagja vagyok – vágok közbe.

– Hát, ennél többet sajnos én sem tehetek érted. Sok sikert a javítóteszthez! *Cicám*.

Kimegy a teremből, én pedig kétségbeesetten bámulok utána. Ezt nem hiszem el! A suliban bármelyik csaj a fél karját odaadná, hogy korrepetálhasson, erre ez? Úgy menekül előlem, mintha arra kértem volna, hogy közösen áldozzunk fel egy döglött macskát a sátánnak.

És most itt állok megfürödve, mert a nem M betűs Hannah a remény utolsó szikráját is elvette tőlem.

Kész. Nekem annyi.